

Sygn. akt VIII AKa 199/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 lutego 2024 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie VIII Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SA – Dorota Radlińska (spr.)

Sędziowie: SA – Przemysław Filipkowski

SO (del.) – Piotr Bojarczuk

Przy udziale oskarżycielki posiłkowej K. W.

Protokolant: Alicja Szostak

przy udziale Prokuratora Marka Deczkowskiego

po rozpoznaniu w dniu 02.02.2024r.

sprawy K. A. s. D. i M., ur. (...) w W.

oskarżonego z art. 157§2 k.k. i in.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę, pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej i prokuratora od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa- Praga w Warszawie z dnia 29 grudnia 2022r.

sygn. akt V K 46/22

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. kosztami postępowania odwoławczego obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 199/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	3	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego Warszawa- Praga w Warszawie z dnia 29.12.2022 r. sygn. akt V K 46/22 .

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
			Nie dotyczy – Sąd II instancji nie przeprowadzał postępowania dowodowego		
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów

<i>(dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1.	<p>Apelacja obrońcy - zarzuty:</p> <p>1. obrazy przepisów prawa materialnego /art. 53§1i2 k.k./ ;</p> <p>2.obrazy przepisów procesowych, tj. art. 7 k.p.k. i art. 5 §2 k.p.k. ;</p> <p>3. błędu w ustaleniach faktycznych;</p> <p>4. rażącej niewspółmierności orzeczonej kary pozbawienia wolności.</p> <p>Apelacja prokuratora – zarzuty :</p> <p>1.obrazy przepisów procesowych, tj. art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. ;</p> <p>2. błędu w ustaleniach faktycznych;</p> <p>Apelacja pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej-zarzuty:</p> <p>1.obrazy przepisów procesowych, tj. art. 7 k.p.k.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<p>2. błędu w ustaleniach faktycznych.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Apelacja obrońcy.</p> <p><i>W punkcie pierwszym apelacji obrońca podnosił, iż Sąd I instancji niezasadnie uznał, że czyn oskarżonego charakteryzował się wysokim stopniem szkodliwości. Zdaniem skarżącego okolicznością łagodzącą dla oskarżonego winno być prowokujące zachowanie pokrzywdzonej, której to okoliczności Sąd I instancji nie nadał prawidłowego znaczenia. Zarzut ten, podobnie jak pozostałe nie był zasadny. To właśnie wzięcie pod uwagę zachowania pokrzywdzonej doprowadziło do zmiany przyjętej przez oskarżyciela publicznego pierwotnie kwalifikacji czynu, pod zarzutem którego stanął K. A.. W żadnym razie Sąd I instancji nie uchybił instytucji z art. 53 k.k. prawidłowo stosując ją wobec oskarżonego. Argumentacja wskazana na stronie 30 uzasadnienia przekonuje, że Sąd Okręgowy wziął pod uwagę okoliczności zarówno obciążające, jak też łagodzące. Jedynie powtórzyć należy za Sądem I instancji, że przestępstwo przypisane oskarżonemu w ramach zarzuczonego mu czynu – co prawda diametralnie łagodniejsze /</i></p>		

od tego zarzucanego/ faktycznie charakteryzowało się wysokim stopniem społecznej szkodliwości. W punktach 2, 3, 4, 5 i 6 apelacji skarżący kwestionował ustalenia Sądu I instancji, które doprowadziły do uznania K. A. za winnego. Obrońca kwestionował ocenę Materiału dowodowego, której dokonał Sąd I instancji w szczególności zeznań pokrzywdzonej, wyjaśnień oskarżonego, jak też pozostałych świadków. Także z tym zarzutem obrońcy nie sposób było się zgodzić. To właśnie wnikliwa analiza w szczególności zeznań K. W., P. B. i wyjaśnień samego oskarżonego doprowadziła do profesjonalnych, a tym samym prawidłowych ustaleń faktycznych w sprawie. Warto w tym miejscu wskazać, iż wbrew pierwotnym twierdzeniom pokrzywdzonej, iż to tylko oskarżony podczas zdarzenia posługiwał się nożem, Sąd Okręgowy prawidłowo ustalił, że także K. W. podczas zdarzenia trzymała w dłoni nóż. Sąd I instancji prawidłowo oceniając całość materiału dowodowego wskazał w jakiej części depozycje poszczególnych osób były wiarygodne i posłużyły za podstawę do ustaleń faktycznych, a w jakiej części nie zasługiwały na danie im wiary. Ocena ta pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k. Natomiast argumentacja przedstawiona przez obrońcę /co usprawiedliwione z uwagi na jego rolę procesową/

odnosi się jedynie do części materiału dowodowego i to wybiórczo potraktowanej przez skarżącego. Oczywiście w taki sposób aby uwidaczniała jedynie elementy na korzyść oskarżonego.

Zarzut obrazy art. 5§2 k.p.k. był niezasadny w stopniu oczywistym. W przedmiotowej sprawie nie może być bowiem wątpliwości, że to oskarżony zranił pokrzywdzoną nożem. Okoliczność ta wynika zarówno z zeznań pokrzywdzonej jak też P. B. oraz z nagrania, które K. W. wykonała podczas zdarzenia. To właśnie to nagranie dostarcza sporo informacji zarówno odnośnie zachowania oskarżonego, jak też pokrzywdzonej. Nie może być zatem mowy o tym, aby w przedmiotowej sprawie jakkolwiek fragment stanu faktycznego nie znajdował oparcia w zgromadzonym materiale dowodowym. Tylko bowiem w takiej sytuacji można byłoby rozważyć o uchybieniu art. 5 §2 k.p.k.

W punkcie 4 apelacji skarżący zasadnie podniósł, iż nieprawidłowo wskazana została data de facto całego zdarzenia. Jednakże w ocenie Sądu Apelacyjnego uchybienie to potraktować należy, jako oczywista omyłkę pisarską nie mającą wpływu na treść orzeczenia.

W punkcie 5 apelacji obrońca ponownie wybiórczo potraktował nie tylko zgromadzony w sprawie

materiał dowodowy, ale także treści z uzasadnienia Sądu I instancji. W tym bowiem punkcie apelacji skarżący podnosił, iż Sąd Okręgowy niezasadnie ustalił, że oskarżony dokonał uszkodzeń ciała u K. W. skoro na stronie 23 uzasadnienia zeznania jej w zakresie zadawania jej ciosów w szyję przez oskarżonego uznał za niewiarygodne. I tym razem zarzut obrońcy nie okazał się zasadnym a jedynie próbą podważenia profesjonalnych ustaleń faktycznych, których dokonał Sąd I instancji. Jak wskazano już wyżej gdyby nie profesjonalna ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, której dokonał Sąd I instancji nie doszłoby do weryfikacji zarówno zarzutu, jak też jego pierwotnej kwalifikacji prawnej. Nie ma bowiem przeszkód aby zeznania jednego świadka w części uznane zostały za wiarygodne, a w pozostałej części za niewiarygodne. W tej części, w której zeznania te są wiarygodne mogą stanowić materiał w oparciu o który ustalany jest stan faktyczny. Tak właśnie było w przedmiotowej sprawie w odniesieniu do zeznań nie tylko K. W., ale także w odniesieniu do zeznań P. B.. Analiza ich depozycji w szczególności w zestawieniu z materiałem pochodzącym z nagrania, którego dokonała sama pokrzywdzona nie pozostawia żadnych wątpliwości, że świadkowie ci początkowo nie podawali wszystkich faktów /

np. dotyczących tego, że także pokrzywdzona posługiwała się nożem/ jak też pewne okoliczności podając mijali się z prawdą odnośnie zachowań oskarżonego.

Zarzut wskazany w punkcie 6 a dotyczący wytarcia noża zasadniczo nie mógł mieć znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Nawet we fragmentach

przywoływanych przez obrońcę w apelacji a będących materiałem z przesłuchania biegłych wynika, że brak śladów daktyloskopijnych na przedmiocie /w tym przypadku na nożu/ wynikać może z wielu okoliczności. Co więcej wyraźnie wskazać należy, że stwierdzenie obecności śladów linii papilarnych na nożu świadczy oczywiście o tym, że dana osoba nóż ten miała w dłoni. Zaś nie ujawnienie takich śladów w sposób oczywisty nie może przesądzać o tym czy osoba ta trzymała nóż w dłoni, czy też nie. W przedmiotowej sprawie ten fragment zdarzenia ustalony został w oparciu o inny nie budzący żadnych wątpliwości materiał dowodowy.

W ostatnim 7 zarzucie apelacji skarżący podnosił zarzut rażącej niewspółmierności orzeczonej wobec oskarżonego kary. Jednak treść tego zarzutu zasadniczo jest tożsama z zarzutem sformułowanym w punkcie 1 apelacji. Odwołać się zatem wypada w tym miejscu do uwag, które odnoszą się do zarzutu wskazanego w

punkcie 1 apelacji nie widząc uzasadnienia ponownego ich przytaczania.

Reasumując stwierdzić należy, iż zarzuty obrońcy nie były zasadne i stąd nie mogły zostać uwzględnione.

Apelacja prokuratora i pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej.

Zarzuty tych apelacji były zasadniczo tożsame, stąd podlegać będą łącznemu omówieniu.

Przede wszystkim skarżący podnosili, że Sąd I instancji dopuścił się uchybienia art. 7 k.p.k. dokonując dowolnej a nie swobodnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. W szczególności skarżący wskazywali na błędną ocenę zeznań pokrzywdzonej i P. B..

Zasadniczo także obrońca oskarżonego kwestionował ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego zarzucając Sądowi Okręgowemu obrazę art. 7 k.p.k. Stąd w całości aktualne pozostaje stanowisko Sądu Apelacyjnego odnoszące się do oceny materiału dowodowego, której dokonał Sąd Okręgowy. Dodatkowo jednak wskazać należy, iż skarżący, tj. zarówno pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej, jak też prokurator chcieliby, aby Sąd I instancji uznał za wiarygodne zeznania pokrzywdzonej i P. B. w zakresie, w którym obiektywna ich

ocena prowadzić musiała do uznania za niewiarygodne. W szczególności bogatym źródłem informacji odnośnie zdarzenia był materiał pochodzący z nagrania, którego przecież dokonała sama K. W.. Materiał ten podważa wiarygodność części depozycji zarówno pokrzywdzonej, jak też P. B. dokładnie w tej części, w jakiej Sąd I instancji uznał je za niewiarygodne. Z materiału, który zarejestrowany został przez pokrzywdzoną wynika w sposób nie budzący żadnych wątpliwości, że zdarzenie miało burzliwy przebieg, a strony nie szczędziły sobie epitetów i wulgaryzmów. Co istotne to z zeznań pokrzywdzonej, kiedy już w końcu przyznała, że ona także wyjęła nóż wynikało, że nie potrafiła wskazać kto pierwszy to narzędzie wyjął, ona czy oskarżony. Z zachowania oskarżonego już po tym, jak dokonał uszkodzenia ciała u pokrzywdzonej wynikało w sposób nie budzący żadnych wątpliwości, że nie chciał w dalszym ciągu eskalować tego konfliktu a na pewno w żadnym razie nie dążył do tego, aby godzić w zdrowie czy życie pokrzywdzonej. To właśnie materiał zarejestrowany przez pokrzywdzoną a raczej jego analiza prowadzi do wniosku, do którego słusznie doszedł Sąd I instancji, że w działaniu oskarżonego w żadnym razie nie sposób było dopatrzeć się chociażby ewentualnego zamiaru zabójstwa

pokrzywdzonej. Pełnomocnik pokrzywdzonej w sposób absolutnie wybiórczy wskazał w wywiedzionej apelacji szereg cytatów z zeznań świadków, który to materiał tak wyselekcjonowany miałby świadczyć o wypełnieniu przez oskarżonego znamion z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 148§1 k.k. Tak, jak obrońca oskarżonego traktując wybiórczo zgromadzony w sprawie materiał dowodowy wskazał jedynie tę jego część, z której można byłoby wyprowadzić tezę o niewinności oskarżonego. Tak z drugiej strony prokurator i pełnomocnik pokrzywdzonej także wybiórczo traktując zgromadzony materiał dowodowy starali się doprowadzić do zmiany sytuacji oskarżonego w kierunku przypisania mu pierwotnie zarzucanego czynu. Mądrość Sądu I instancji wyraża się właśnie w tym, że nie wybiórczo, a całościowo i we wzajemnej korelacji ocenił zgromadzony w sprawie materiał dowodowy i wyciągnął prawidłowe wnioski. Z treści apelacji pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej- „przy czym ewentualne rozbieżności w zakresie momentu, w którym pokrzywdzona wyciągnęła nóż oraz nóż wyciągnął oskarżony pozostają bez znaczenia dla ustalenia prawidłowego stanu faktycznego sprawy / .../” Już to stwierdzenie tego skarżącego w sposób oczywisty wskazuje na jednostronną i wybiórczą

nie tylko ocenę materiału dowodowego, ale także znaczenia poszczególnych faktów. Oczywiście nie sposób „czynić kwestie” pełnomocnikowi, że działa on na korzyść osoby, którą reprezentuje i stara się wszelkimi sposobami „przechylić szalę” na jej stronę. Obiektywne podejście do tego zagadnienia nie daje podstaw, aby zgodzić się z tym skarżącym, że bez znaczenia pozostają w sprawie rozbieżności odnośnie tego kto pierwszy wyjął nóż i także w tym zakresie, że w początkowych zeznaniach zarówno pokrzywdzona, jak też P. B. fakt posługiwania się przez K. W. nożem po prostu zataili.

Nie sposób nie odnieść się do zarzutu wskazanego w punkcie III lit. c.). Tutaj skarżący powołał się treść opinii biegłego sądowego z zakresu chirurgii, który oceniając okoliczności zdarzenia i zachowanie K. A. stwierdził, że oskarżony naraził pokrzywdzoną na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia lub nastąpienia skutku określonego w art. 156§1 k.k. lub art. 157§1 k.k. Istotnie takie stwierdzenie ze strony biegłego padło. Jednakże wydaje się, że materia ta oceniana powinna być nie przez biegłego, a przez sąd orzekający. Trudno bowiem uznać aby to biegły z zakresu medycyny sądowej uprawniony był z tytułu posiadanej przez siebie wiedzy specjalnej do

oceny wskazanej powyżej sytuacji. Podnieść zatem należy, iż to stwierdzenie biegłego nie było w żaden sposób wiążące dla Sądu I instancji. Nie była to bowiem materia, która wymagałaby wiedzy specjalnej, którą nie dysponowali członkowie składu orzekającego w przedmiotowej sprawie. W tych okolicznościach Sąd I instancji nie tylko uprawniony, ale zobowiązany był do samodzielnej oceny tej sytuacji, także oczywiście przez pryzmat zachowania samej pokrzywdzonej.

Nie budzi żadnych wątpliwości prawidłowość ustaleń Sądu I instancji, że oskarżony zranił pokrzywdzoną podczas szarpaniny, do której doszło pomiędzy nimi. Za chybiony w tej sytuacji uznać należy zarzut z punktu III lit. d.) apelacji. Nie było to bowiem zadanie pokrzywdzonej tzw. wymierzonego ciosu nożem w szyję, jakby wskazywał skarżący. Okoliczność ta diametralnie zmienić musiała zarówno opis, jak też kwalifikację czynu, którego dopuścił się oskarżony.

Reasumując stwierdzić należy, że wywiedzione apelacje na niekorzyść oskarżonego nie zawierały takiej argumentacji, która mogłaby podważyć prawidłowe i ze wszelkich miar profesjonalne rozstrzygnięcie Sądu I instancji.

Wnioski

o zmianę	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Wobec uznania w całości zarzutów apelacyjnych za niezasadne- także wnioski uznać należało w całości za niezasadne .		

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	Nie wystąpiły.
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
Nie dotyczy.	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Wyrok w zaskarżonej części.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Wobec nie uwzględnienia apelacji.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany

Zwięźle o powodach zmiany	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
1.1.	Nie dotyczy	# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
Nie dotyczy		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
Nie dotyczy		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
Nie dotyczy		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
Nie dotyczy		

5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
Nie dotyczy		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
	Brak	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
2. 2.	kosztami postępowania odwoławczego obciążono Skarb Państwa

7. PODPIS
Dorota Radlińska Piotr Bojarczuk Przemysław Filipkowski

1.3 Granice zaskarżenia		
Wpisać kolejny numer załącznika 1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Orzeczenie Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie z dnia	

	29.12.2022 r., sygn. akt VK 46/22		
1.3.1 Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	#w całości		
#w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2 Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli		

	mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.3	Granice zaskarżenia	
Wpisać kolejny numer załącznika 2		
Podmiot wnoszący apelację	Pełnomocnik osk. pos.	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Orzeczenie Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie z dnia 29.12.2022 r., sygn. akt VK 46/22	

1.3.1 Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	#w całości		
#w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2 Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		

#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.3 Granice zaskarżenia	
Wpisać kolejny numer załącznika 3	
Podmiot wnoszący apelację	Prokurator
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Orzeczenie Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie z dnia 29.12.2022 r., sygn. akt VK 46/22
1.3.1 Kierunek i zakres zaskarżenia	

#na korzyść #na niekorzyść	#w całości		
#w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2 Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę		

	orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana